

THE SILENT PATIENT

ปมเลือดไม่เจียบ

SE-ED

inspiration starts here

Alex Michaelides

แปลโดย วรินทร์ วารินกุล

#1 *New York Times* Best Seller ยอดขายกว่า 600,000 เล่ม

ตีพิมพ์แล้ว 42 ประเทศทั่วโลก

-
- กรณีต้องการซื้อจำนวนมาก เพื่อใช้สอน ฝึกอบรม ส่งเสริมการขาย เป็นของขวัญพิเศษ เป็นต้น กรุณาสอบถามราคาพิเศษที่ แผนกการตลาดพิเศษ บริษัท ซีอีดูเคชั่น จำกัด (มหาชน) โทร. 0-2826-8222 หรือ โทรสาร 0-2826-8356-9
-

The Silent Patient ปมเลือดไม่เงียบ

เขียน Alex Michaelides

แปล วรินทร์ วารีนุกูล

ราคา 255 บาท

Unicorn สำนักพิมพ์ยูนิคอร์น

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย

ห้ามดัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์เนื้อหาและภาพประกอบ หรือกระทำการอื่นใด โดยวิธีการใดๆ ในรูปแบบใด ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ นอกจากได้รับอนุญาต

THE SILENT PATIENT

Copyright © Alex Michaelides 2019

Thai translation copyright © 2019 by SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

Photos from Shutterstock.com

All rights reserved.

1 1 2 - 9 0 2 - 2 6 1

2 2 6 6 0 9 8 7 6 5 4 3 2

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ไมเคิลลิสต์, อเล็กซ์.

ปมเลือดไม่เงียบ = The Silent Patient. -- กรุงเทพฯ : ยูนิคอร์น ซีอีดูเคชั่น, 2562.

352 หน้า

1. นวนิยายอังกฤษ. I. วรินทร์ วารีนุกูล, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

823

ISBN(e-book) 978-616-08-3892-9

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีอีดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260 โทร. 0-2826-8000

สายงานการผลิต โทร. 0-2826-8333 โทรสาร 0-2826-8589

พิมพ์ที่ : บริษัท วิ.พรินท์ (1991) จำกัด 28, 30 ซอยเทียนทะเล 10 ถนนบางขุนเทียน-ชายทะเล แขวงแสมดำ

เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ 10150 โทร. 0-2451-3010 โทรสาร 0-2451-3014

นายวิเชียร กาญจนพัฒน์ ผู้พิมพ์ พ.ศ. 2562

พิมพ์ที่

กร:ดษกนอมสยต

ห่วยไสยตคกน

www.greenroad.com

ผู้จัดทำ

ผู้อำนวยการสายงานฝ่ายผลิตหนังสือและสื่อ กนิษฐ์ พรหมแสน

บรรณาธิการบริหาร พรพิมล ตั้งสกุล

บรรณาธิการจัดการ ประดอง ขุนทอง เครือมาศ บุญล้อม อรุโณทัย เขตหาญ มณีนุช คุ่มกลชัย

บรรณาธิการโครงการ ปิยะดา น้อยผา พรนัสส์ วงษ์ประกอบ น้ำฝน แสงเป้า บรรณาธิการเล่ม อรุโณทัย เขตหาญ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ จุฬิพร สมคาสตร์ พิไลพรรณ ผาสีพัฒน์ ศรัณย์พร เอกมั่นคงไพศาล ออกแบบปก ชนาภา ตัตวัภร

ศิลปกรรม ทลิฏฐา สุขจันทร์ จัดรูปเล่ม สุรีย์ อันธมา กองบรรณาธิการรูปเล่ม ปราวณี ธงทอง อภิสิรา ภพสมัย

Unicorn สำนักพิมพ์ยูนิคอร์น

โลกของนวนิยายกว้างใหญ่ไร้ขอบเขต เริ่มต้นจากการเป็นโลกแห่งจินตนาการของผู้เขียน และเมื่อได้อ่านก็จะกลายเป็นโลกแห่งจินตนาการที่แตกต่างกันไปของผู้อ่านแต่ละคน สำนักพิมพ์ยูนิคอร์นภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้เป็นสื่อกลางมอบความบันเทิงและความอึดอัดใจ ให้ผู้อ่านได้เสพผลงานนวนิยายชั้นเลิศซึ่งผ่านการคัดสรรมาอย่างดี การันตีด้วยเสียงวิจารณ์และรางวัลต่างๆ มากมาย ดูแลการถ่ายทอดเป็นภาษาไทยให้ถูกต้องและใกล้เคียงต้นฉบับมากที่สุด เพื่อไม่ให้สูญเสียอรรถรสและความดีงามของต้นฉบับ

***The Silent Patient* ปมเลือดไม่เงียบ** เป็นนวนิยายเล่มแรกของ Alex Michaelides ซึ่งเป็นนักเขียนบทภาพยนตร์มีอาชีพ ทันทีที่เปิดต้นนวนิยายเล่มนี้ ก็ได้รับเสียงชื่นชมมากมาย และกลายเป็นผลงาน Best Seller ได้รับการตีพิมพ์ใน 42 ประเทศ ขายแล้วกว่า 600,000 เล่มทั่วโลก เสียงวิจารณ์ส่วนใหญ่เป็นไปในทางเดียวกันคือ ผู้เขียนมีลีลาภาษาที่ลุ่มลึก สอดแทรกอารมณ์ขันเกมเสียดสี พร้อมข้อมูลเชิงวิเคราะห์ทางด้านจิตวิทยากับพฤติกรรม อีกทั้งผูกเรื่องกับวรรณกรรมกรีกโบราณได้อย่างแยบยล ผลก็คือ นวนิยายจิตวิทยาระทึกขวัญ “ลึนระทึกจนวางไม่ลง” และ “หลอกกล่อคนอ่านตั้งแต่ต้นจนจบ” ในมือของคุณผู้อ่านเล่มนี้ ตัวเอกของเรื่องคือ อลิเซีย เบเรนสัน จิตกรสาวผู้เปี่ยมพรสวรรค์ ถูกจับในข้อหาฆาตกรรมสามี แต่ศาลตัดสินให้เธอพ้นคุก และเข้ารับการรักษาตัวในโรงพยาบาลจิตเวชสำหรับอาชญากร ทว่า ไม่มีใครเลยที่รู้ความจริงของคดีนี้ เพราะตั้งแต่หลังเกิดเหตุฆาตกรรมอลิเซีย ไม่ปรินิภาคนอกอีกเลย จนกระทั่งนักจิตบำบัดคนหนึ่งยื่นมือเข้ามาเพื่อช่วยอลิเซีย และหวังคลี่คลายปมปริศนาลึกลับของคดี

สำนักพิมพ์ยูนิคอร์นหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้อ่านจะเพลิดเพลินกับ ***The Silent Patient* ปมเลือดไม่เงียบ** และช่วยสนับสนุนยูนิคอร์นตัวนี้ให้ไปยืนในตลาดเคียงคู่ไปกับโลกจินตนาการของผู้อ่านตลอดไป สำนักพิมพ์ฯ ยินดีน้อมรับฟังทุกคำแนะนำหรือติชม เพื่อปรับปรุงแก้ไขผลงานให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้นต่อไป

กองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ยูนิคอร์น

เกี่ยวกับผู้เขียน

อเล็กซ์ ไมเคิลลีตีส คือศิษย์วิชาภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ และการเขียนบทภาพยนตร์ที่สถาบันภาพยนตร์อเมริกัน (American Film Institute: AFI) เขาเขียนบทภาพยนตร์เรื่อง *Devil You Know* นำแสดงโดย โรซามุนด์ ไพก์ นักแสดงชื่อดัง และร่วมเขียนบทภาพยนตร์เรื่อง *The Con is On* อีกด้วย นวนิยาย *The Silent Patient* ซึ่งเป็นผลงานเปิดตัวของเขากำลังจะกลายเป็น ภาพยนตร์จอเงิน และปัจจุบันนวนิยายเล่มนี้ถูกซื้อลิขสิทธิ์เพื่อตีพิมพ์ใน 42 ประเทศทั่วโลก ไมเคิลลีตีสเกิดที่สาธารณรัฐไชปรัส โดยมีบิดาเชื้อสายกรีก-ไชปรัส และมารดาชาวอังกฤษ ปัจจุบันเขาอาศัยอยู่ที่ลอนดอน ประเทศอังกฤษ

SE-ED

inspiration starts here

แต่พ่อกับแม่

SE-ED

inspiration starts here

ใจนางไม่เอ่ยสักคำ

บุรีพิติส -- อัลเซตติส

SE-ED

inspiration starts here

บทนำ

ไดอารี่ของออลิเซีย เบเรสสัน

14 กรกฎาคม

ฉันไม่รู้ทำไมถึงกำลังเขียนเจ้าเนี่ยอยู่

ไม่จริงหรอก อาจรู้ก็ได้แต่แค่ไม่อยากจะทำ

ฉันไม่รู้จะเรียกมันว่าอะไรด้วยซ้ำ...เจ้าสิ่งที่กำลังเขียนอยู่นี้ จะเรียกว่า ไดอารี่ก็รู้สึกอึดอัดไปนิด ใช่ว่าฉันมีอะไรจะเขียนเสียหน่อย แอนน์ แฟรงค์* ลิ ที่เขียนไดอารี่ ไม่งั้นก็ซามูเอล ฟิลล์** ไม่ใช่คนอย่างฉัน จะเรียกว่า “บันทึกประจำวัน” ก็ฟังดูวิชาการเกินไป ยิ่งกับว่าฉันควรเขียนทุกวัน ซึ่งฉันไม่เอาหรอก ถ้าต้องมานั่งเขียนทุกวันที่ทุกวันคงไม่มีทางเขียนไปได้เรื่อย ๆ แน่

ฉันก็ไม่ควรเรียกเสียเลยดีกว่า เจ้าสิ่งไร้ชื่อที่ฉันหยิบมาเขียนลงไปเป็นครั้งแรกวันนี้ ฉันว่าอย่างนั้นจะดีกว่า ทันทีที่เราตั้งชื่อให้กับอะไรสักอย่าง จะทำให้เราเลิกมองภาพรวมทั้งหมดของสิ่งนั้น หรือเหตุผลที่ว่ามันสำคัญยังไง เราจะจดจ่ออยู่กับคำเรียก ซึ่งที่จริงเป็นแค่ส่วนเล็กกระจิดริดเหมือนยอดของภูเขาน้ำแข็ง ฉันไม่ค่อยถนัดใช้ถ้อยคำมาแต่ไหนแต่ไร ฉันเป็นคนที่ชอบวาดภาพในหัวอยู่เสมอแล้วแสดงความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นภาพต่างๆ ดังนั้น ฉันคงไม่มีวันเริ่มเขียนสิ่งนี้ถ้าไม่ใช่เพราะเกเบรียล

* Anne Frank เด็กหญิงชาวยิวผู้เขียนไดอารี่ขณะหลบซ่อนตัวจากการล่าชาวยิวของกองทัพนาซี

** Samuel Pepys ผู้เขียนอนุทินส่วนตัวชาวอังกฤษ บรรยายเหตุการณ์ช่วงปี ค.ศ. 1660-1669

ระยะหลังมานี้ฉันมีเรื่องให้จิตตกอยู่สองสามอย่าง หลงคิดว่าตัวเองปิดไว้ได้แนบเนียนแล้วเชียว แต่เขาก็ยังสังเกตเห็นจนได้ แน่เสียละ เขาช่างสังเกตอยู่แล้ว พอเขาถามฉันเรื่องรูปว่าไปถึงไหนแล้วฉันบอกว่าไม่คืบหน้า เขาเลยรินไวน์ให้ฉันแก้วหนึ่ง แล้วฉันก็นั่งอยู่ในครีวระหว่างที่เขาลงมือทำอาหาร

ฉันชอบดูเกเบรียลขยับไปทั่วครีว เขาเป็นพ่อครีวที่สง่างาม ทั้งทักษะดีเลิศ ลื่นไหล เป็นระเบียบ ไม่เหมือนฉัน ฉันมีแต่ทำห้องครีวเลอะเทอะ

“เล่าให้ผมฟังซิ” เขาบอก

“ก็ไม่มีอะไรหรอกค่ะ บางครั้งหัวฉันมันก็ตื้อขึ้นมาเฉยๆ รู้สึกก้าวขาไม่ออก ยิ่งกับกำลังเดินลุยบอโคลนยังงั้นแหละ”

“ทำไมไม่ลองเขียนลงไปละ ประมาณจดบันทึกอะไรแบบนั้น อาจช่วยได้นะ”

“ค่ะ ก็เข้าทำดี จะลองดูนะ”

“อย่าแค้นพูดเฉยๆ ละที่รัก ทำด้วย”

“ค่ะ”

เขาคอยเข้าชี้ฉันว่าเขียนหรือยังแต่ฉันก็ไม่ลงมือสักที จนกระทั่งไม่กี่วันต่อมาเขาก็มอบสมุดจดเล่มเล็ก ๆ เล่มนี้ให้ฉันเป็นของขวัญ เป็นสมุดปกหนังสือดำมีหน้ากระดาษหนาสีขาวว่างเปล่า ฉันลुบไปบนหน้าแรกลั้มผัสความเนียนลื่นของเนื้อกระดาษ จากนั้นจึงเหลาดินสอและลงมือเขียน

และแน่ละ เขาพูดถูก ฉันรู้สึกดีขึ้นแล้ว การเขียนสิ่งนี้ลงไปให้ความรู้สึกเหมือนปลดปล่อย เป็นช่องทางระบายความรู้สึก เป็นพื้นที่สำหรับแสดงตัวตนของฉัน อารมณ์คล้ายๆ กับการบำบัดนะ ฉันว่า

เกเบรียลไม่ได้พูดออกมา แต่ฉันดูออกว่าเขาเป็นห่วง และไหนๆ แล้วถ้าให้พูดกันตรงๆ ที่ฉันยอมเขียนไดอารี่นี้ก็เพื่อให้เขาสบายใจ เพื่อพิสูจน์ว่าฉันไม่เป็นไร ฉันทนไม่ได้เมื่อคิดว่าเขาต้องกลัดกลุ้มเป็นห่วงฉัน ฉันไม่เคยต้องการเป็นต้นเหตุให้เขากังวล ทำให้เขาไม่มีความสุข หรือทำให้เขาเจ็บปวด

ฉันรักเกเบรียลมากเหลือเกิน ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขาเป็นคนที่ฉันรักมากที่สุดในชีวิต ฉันรักเขาล้นหัวใจจนบางครั้งมันแทบจะครอบงำฉัน บางครั้งฉันก็คิดว่า...

ไม่เอา ฉันจะไม่เขียนเรื่องนั้นลงไป

นี่จะเป็นไดอารี่ที่เต็มไปด้วยความสุข เกี่ยวกับไอเดียและมโนภาพที่คลั่งใคล้ฉันอย่างมีศิลปะ สิ่งต่างๆ ที่ส่งผลต่อฉันในเชิงสร้างสรรค์ ฉันจะเขียนแต่ความคิดปกติธรรมดา คิดแง่บวก มีแต่ความสุข

ห้ามเขียนความคิดบ้าๆ เด็ดขาด

SE-ED
inspiration starts here

ตอนที่หนึ่ง

ผู้มีดวงตาไว้อู้อและมีหูไวฟังอาจโน้มน้าวตัวเองให้เชื่อได้ว่า
ไม่มีมนุษย์คนใดเก็บความลับได้ หากแม้ نرمิฝีปากเขาปิดเงียบ
เขาก็กำลังพูดพล่ามด้วยปลายนิ้ว ความทรยศร้ายไหลออกจาก
ทุกรูขุมขนของเขา

ซิกมันด์ ฟรอยด์ -- ปฐมบทแห่งจิตวิเคราะห์

SE-ED

inspiration starts here

อลิเซีย เบเรนสันอายุสามสิบสามตอนที่ฆ่าสามี

พวกเขาแต่งงานกันมาเจ็ดปี เป็นศิลปินด้วยกันทั้งคู่ อลิเซียเป็นจิตรกร ขณะที่เกเบรียลเป็นช่างภาพแฟชั่นชื่อดัง เขามีสไตล์เฉพาะตัว ถ่ายภาพพวกผู้หญิงผอมแห้งเหมือนขาดอาหารในสภาพที่เปลี่ยนแปลงด้วยมุขกึ่งแปลกๆ ดูแล้วไม่เจริญตาเสียเท่าไร ตั้งแต่เขาตาย ราคาภาพถ่ายพวกนั้นก็พุ่งพรวดทำให้พูดตรงๆ ผมว่าผลงานของเขาค่อนข้างฉาบฉวยและตื้นเขิน ไม่มีลักษณะลุ่มลึกเปี่ยมด้วยอารมณ์จากข้างในเหมือนกับผลงานชั้นเยี่ยมของอลิเซีย นั่นละ ผมไม่รู้เรื่องผลงานศิลปะมากพอถึงขั้นบอกได้ว่าอลิเซียจะโด่งดังในฐานะจิตรกรได้ตลอดไปหรือไม่ พรสวรรค์ของเธอจะถูกชื่อเสียงอันฉาบฉวยบดบังอยู่เสมอ จึงยากจะมองตามความเป็นจริงโดยปราศจากอคติได้ และจะว่าผมลำเอียงก็ได้ สิ่งเดียวที่ผมให้ได้ก็คือความคิดเห็นซึ่งไม่รู้ว่าจะมีค่าอะไรไหมสำหรับผมแล้วอลิเซียเข้าชั้นอัจฉริยะ นอกเหนือจากเรื่องเทคนิคแล้ว ภาพวาดของอลิเซียมีความสามารถประหลาดที่อธิบายไม่ถูกในการดึงดูดความสนใจของคุณ และจับเอาไว้อยู่หมัด

เกเบรียล เบเรนสันถูกฆาตกรรมเมื่อหกปีก่อน เขาอายุสี่สิบปี ฆ่าเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม ถูกรื้อนปี่นั้นร้อนจัดผิดปกติ คุณอาจจะจำได้ มีบางวันที่อุณหภูมิทำสถิติสูงที่สุดที่เคยบันทึกไว้ วันที่เขาตายคือวันที่ร้อนที่สุดของปี

ในวันสุดท้ายของชีวิต เกเบรียลตื่นแต่เช้า รถมารับเขาเวลา 5:15 น. ที่บ้านที่เขาอาศัยอยู่กับอลิเซียทางตะวันตกเฉียงเหนือของลอนดอน แอวชายขอบแฮมป์สเทดอีท ซึ่งเป็นพื้นที่สีเขียวขนาดใหญ่ของเมืองหลวง แล้วขับพาเขาไป

ถ่ายรูปที่ซอร์ดิตซ์ วันนั้นทั้งวัน เขาถ่ายรูปบรรดานางแบบอยู่บนดาดฟ้าเพื่อลงนิตยสารไวท์

ไม่มีใครรู้มาก่อนว่า วันนั้นอลิเซียทำอะไรบ้าง เธอมีนิทรรศการภาพวาดที่ใกล้เปิดแสดงแต่ทำงานได้ล่าช้ากว่ากำหนด เป็นไปได้ว่า เธอใช้เวลาทั้งวันวาดภาพอยู่ในเรือนหลังเล็กท้ายสวน ที่เธอเพิ่งดัดแปลงเป็นสตูดิโอเมื่อไม่นานมานี้ สุดท้าย การถ่ายรูปของเกเบรียลล่งเลยไปจนดึก และเขาไม่ได้ขึ้นรถกลับบ้านจนกระทั่งเวลา 23:00 น.

ครึ่งชั่วโมงต่อมา บาร์บี้ เฮลล์แมนน์ เพื่อนบ้านของพวกเขาได้ยินเสียงปืนหลายนัด บาร์บี้โทรแจ้งตำรวจ รถสายตรวจคันหนึ่งแล่นออกจากสถานีที่ฮาเวอร์สโตกฮิลล์เวลา 23:35 น. ภายในเวลาไม่ถึงสามนาทีก็ไปถึงบ้านของครอบครัวเบเรนสัน

ประตูหน้าบ้านเปิดอยู่ ข้างในบ้านมีตำรวจกับถ้ำ ไฟเปิดไม่ติดสักดวง เจ้าหน้าที่คลำทางไปตามโถงทางเดินและเข้าสู่ห้องนั่งเล่น พวกเขากราดไฟฉายไปรอบๆ ห้อง ทำให้เกิดแสงสว่างวูบวาบ อลิเซียถูกพบในลักษณะกำลังยืนอยู่ข้างเตาผิง ชุดกระโปรงสีขาวที่เธอสวมอยู่สว่างเรืองในแสงไฟฉายราวกับภูตผี ดูเหมือนอลิเซียไม่รู้สึกลึกซึ้งว่าตำรวจเข้ามา เธอยืนตัวแข็งทื่อเหมือนรูปสลักจากน้ำแข็ง ใบหน้าฉายแววหวาดผวาแปลกๆ คล้ายกำลังเผชิญความน่าสะพรึงกลัวที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน

ปืนกระบอกหนึ่งตกอยู่บนพื้น ถัดไปหน่อยในเงามืดใกล้กับเกเบรียลอยู่ในท่ายืนนิ่งไม่ไหวติง มีลวดรัดข้อมือข้อเท้าติดกับเก้าอี้ แวบแรกเจ้าหน้าที่ตำรวจคิดว่าเขายังมีชีวิตอยู่ ศีรษะของเขาเอียงนิดๆ ไปด้านข้างราวกับกำลังหมดสติ แต่แล้วลำแสงจากไฟฉายก็ส่องให้เห็นว่า เกเบรียลถูกยิงเข้าที่ใบหน้าหลายนัด เครื่องหน้าหล่อเหลาของเขากระจุยหายไปตลอดกาล เหลือเพียงเบ้าหน้าละอะหะซุ่มเลือดดำเกรียม เศษกะโหลก สมอง เส้นผม และเลือดกระเซ็นติดทั่วผนังห้องด้านหลัง

ทุกที่มีแต่เลือดเต็มไปหมด ทั้งที่สาตกระจายอยู่บนผนัง ไหลนองเป็นสาย เล็กๆ ลีคล้ำไปบนพื้น ชีมแทรกไปตามลายของไม้กระดาน เจ้าหน้าที่ที่กักเอาไว้ เป็นเลือดของเกเบรียล แต่มีเลือดมากเกินไป และแล้วก็มีบางอย่างสว่างวบบ ขึ้นกลางแสงไฟ มีดเล่มหนึ่งตกลอยบนพื้น ใกล้กับเท้าของอลิเซีย แสงไฟฉายอีก ลำส่องให้เห็นคราบเลือดที่กระเด็นเปื้อนชุดสีขาวของเธอ เจ้าหน้าที่นายหนึ่งคว้า แขนของหญิงสาวชูขึ้นมาส่องกับแสงไฟ มีรอยเลือดลึกผ่านเส้นเลือดบนข้อมือ ทั้งสองข้างของเธอ รอยบาดยังสดๆ ร้อนๆ เลือดกำลังไหลทะลัก

อลิเซียขจัดความพยายามที่จะช่วยชีวิตเธอ จนต้องใช้เจ้าหน้าที่ถึงสาม นายจึงควบคุมเธอไว้ได้ และถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลลอร์ดอัลฟรีซึ่งอยู่ห่างไปไม่กี่ นาที หญิงสาวหมดสติระหว่างไปที่นั่น เธอเสียเลือดมากแต่รอดตาย

วันต่อมา เธอนอนอยู่บนเตียงในห้องเดี่ยวของโรงพยาบาล ตำรวจสอบ ปากคำต่อหน้าทนายความของเธอ อลิเซียเอาแต่นิ่งเงียบตลอดการสอบสวน ริมฝีปากของเธอซีดซีขาวไร้สีเลือด บางครั้งก็ขยับเผยอขึ้นแต่ก็ไม่มีคำพูดใดๆ ไม่ส่งเสียงใดๆ เธอไม่ตอบคำถาม เธอไม่สามารถพูดและจะไม่ยอมพูด แม้แต่ ตอนที่ถูกต้องข้อหาว่าฆ่าเกเบรียลก็ยังไม่ปริปาก กระทั่งถูกจับกุมแล้วเธอก็ยัง นิ่งเงียบ ไม่ยอมปฏิเสธความผิดหรือรับสารภาพ

อลิเซียไม่พูดอีกเลย

การที่เธอเอาแต่นิ่งเงียบไม่พูดจาเป็นเวลานาน เปลี่ยนเรื่องนี้จาก โศกนาฏกรรมในครอบครัวที่เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อเชื่อวัน ให้กลายเป็นอะไรบางอย่างที่ใหญ่โตกว่านั้นมาก มันกลายเป็นเรื่องลึกลับ ปริศนาต้องห้ามที่ตกเป็น ข่าวพาดหัว และทำให้สาธารณชนจินตนาการเรื่องราวกันไปต่างๆ นานาอยู่ หลายเดือน

inspiration starts here

อลิเซียยังคงนิ่งเงียบ แต่เธอให้การอย่างหนึ่งออกมาก็คือภาพวาด ภาพหนึ่ง เริ่มต้นขึ้นตอนเธอได้รับการปล่อยตัวจากโรงพยาบาลและถูกกักบริเวณ อยู่ในบ้านก่อนการพิจารณาคดี ตามคำบอกเล่าของพยาบาลจิตเวชที่ได้รับการ

แต่งตั้งจากศาล อลิเซียแทบจะไม่ยอมกินยอมนอน ตั้งหน้าตั้งตาวาดภาพ
อย่างเดียว

ปกติแล้ว อลิเซียมักเตรียมการอย่างหนักเป็นสัปดาห์หรือกระทั่งเป็น
เดือนกว่าจะลงมือวาดภาพใหม่สักภาพ ร่างภาพซ้ำๆ ไม่จบสิ้น จัดองค์ประกอบ
และรูปใหม่ ทดลองลงสีและลงวาดเป็นรูป ด้วยกระบวนการพัฒนาความคิด
อันยาวนานตามด้วยการลงมือจริงที่ยืดเยื้อกินเวลา ขณะที่แต่ละปีแปร่งค่อยๆ
แต้มนลงไปอย่างอุทสาหะ อย่างไรก็ตาม คราวนี้เธอปรับเปลี่ยนกระบวนการ
สร้างสรรค์ผลงานของตัวเองกะทันหัน วาดภาพนี้เสร็จภายในไม่กี่วันหลังสามี
ถูกฆาตกรรม

และสำหรับคนส่วนใหญ่เท่านี้ก็เพียงพอจะประณามอลิเซียได้แล้ว การ
ที่เธอกลับเข้าสู่สตูดิโอวาดภาพเร็วเกินเหตุหลังการตายของเบเรนีลแสดงถึงความ
ใจจัดใจดำเหลือทน การไร้ความโศกเศร้าแสนชั่วร้ายของฆาตกรเลือดเย็นชัดๆ

ก็อาจใช่ แต่เราต้องไม่ลืมว่าในขณะที่อลิเซีย เบเรนีลอาจเป็นฆาตกร
เธอยังเป็นศิลปินด้วย นั่นสมเหตุสมผลอย่างที่สุดอย่างน้อยก็สำหรับผม ที่เธอ
เลือกหยิบพู่กันกับสีขึ้นมา แล้วแสดงอารมณ์ซับซ้อนยากจะเข้าใจของเธอลงบน
ผืนผ้าใบ ไม่น่าแปลกใจที่ครั้งนี้เธอวาดภาพสำเร็จอย่างง่ายดาย ถ้าเราสามารถ
เรียกความเศร้าโศกกว่าง่ายดายได้

ภาพวาดที่ว่าเป็นภาพเหมือนของตัวเอง เธอตั้งชื่อภาพไว้ตรงมุมล่าง
ซ้ายของผ้าใบ เขียนเป็นตัวอักษรกรีกสีฟ้า

คำเดียวสั้นๆ

อัลเซสตีล

SE-ED
inspiration starts here

อัลเซสติส คือนางเอกในบทละครโศกนาฏกรรมของกรีกโบราณ เรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องราวความรักอันแสนเศร้า อัลเซสติสเต็มใจสละชีวิตตัวเองเพื่อ แอดมีตัสสามีของนาง ยอมตายแทนเขาในขณะที่ไม่มีใครหันไหนคิดจะทำ ตำนานแห่งการเสียสละตนเองที่น่าสะเทือนใจนี้เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ของ อลิเซียอย่างไรนั้นไม่ชัดเจน ความหมายที่แท้จริงของการอ้างถึงบทละครดังกล่าว ทำผมงงอยู่พักใหญ่ทีเดียว จนกระทั่งวันหนึ่งความจริงถึงได้ปรากฏ...

แต่ผมกำลังไปเร็วเกินไปแล้ว เล่าลวงหน้าไปเสียไกล ผมต้องเริ่มที่ จุดเริ่มต้นแล้วปล่อยให้เหตุการณ์ต่างๆ บอกเล่าเรื่องราวของตัวมันเอง ต้องไม่ใช่สี่ตีไข่ บิดเบือน หรือกล่าววงเล่าความเท็จใดๆ ผมจะเล่าไปที่ละตอน อย่างช้าๆ และระมัดระวัง แต่จะเริ่มจากตรงไหนดีล่ะ? ที่จริงผมควรแนะนำ ตัวเอง แต่เอาไว้ก่อนดีกว่า ยังไงซะผมก็ไม่ใช้พระเอกของเรื่องนี้ มันเป็นเรื่อง ของอลิเซีย เบเรนสัน ฉะนั้น ผมก็ต้องเริ่มต้นที่เธอและอัลเซสติส

ภาพวาดดังกล่าวเป็นภาพเหมือนตัวเอง แสดงภาพของอลิเซียที่อยู่ใน สตูดีโอของเธอที่บ้านในช่วงวันหลังเกิดเหตุฆาตกรรม กำลังยืนอยู่หน้าขาตั้ง วาดภาพและผืนผ้าใบ มือถือพู่กัน เธอเปลือยกาย เนื้อตัวล่อนจ้อนเห็นทุกซอก ทุกมุมตั้งแต่เส้นผมสีแดงยาวสยายที่แผ่ไปบนไหล่ผมบาง เส้นเลือดสีน้ำเงิน ข้างๆ ที่มองเห็นได้ข้างใต้ผิวบางใส รอยแผลเป็นขนาดใหญ่บนข้อมือทั้งสอง ข้าง นิ้วเธอคิบบ้างพู่กันซึ่งมีสีแดงหยดลงมาตึงๆ สีแดงนั้นคือเลือดหรือเปล่า? ภาพนี้จับเอาตอนที่เธอกำลังวาดภาพ หากผืนผ้าใบตรงหน้าเธอในภาพกลับ

ว่างเปล่า เช่นเดียวกับสีหน้าผู้วาด ศีรษะของเธอเหลียวมองข้ามไหล่กลับมา และเธอกำลังมองตรงมาที่เรา ริมฝีปากแยมเผยอ ทว่าไม่ปริปาก

ระหว่างพิจารณาคดีในชั้นศาล ฌอง-เฟลิกซ์ มาร์ติน ผู้บริหาร แกลเลอรีเล็ก ๆ ย่านโซโหซึ่งเป็นตัวแทนของอลิเซีย ได้ตัดสินใจทำอะไรอย่างหนึ่งที่ทำให้สังคมเกิดความเห็นขัดแย้ง และถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงจากหลายฝ่ายว่า ฉวยโอกาสเอาความรุนแรงและความตายมาหากิน ด้วยการเปิดแสดงภาพอัลเซสติดส์ ข้อเท็จจริงที่ศิลปินเจ้าของภาพกำลังอยู่ในคุกจำเลยฐานฆ่าสามีอยู่ในขณะนี้ ส่งผลให้เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์อันยาวนานของ แกลเลอรีที่มีผู้เข้าชมต่อแถวยาวออกไปนอกประตูทางเข้า

ผมยืนต่อแถวร่วมกับคนรักศิลปะสายที่คนอื่น ๆ อยู่แถวป้ายไฟนีออนสีแดงของร้านเช็กส์ช็อปที่อยู่ติดกัน เราเดินต่อแถวเข้าไปที่ละคน ทันทีที่เข้าไปในแกลเลอรีเราก็ถูกต้อนไปยังภาพวาด เหมือนกลุ่มคนขี้ตื่นตื่นในงานออกร้านที่กำลังจะเข้าไปในบ้านผีสิง ในที่สุดผมก็อยู่ด้านหน้าของแถว...กำลังเผชิญหน้ากับอัลเซสติดส์

ผมจ้องมองภาพวาด จ้องไปที่ใบหน้าของอลิเซีย พยายามตีความสายตาของเธอ พยายามที่จะเข้าใจ...แต่ตัวภาพไม่ยอมให้ตามที่ผมต้องการ อลิเซียจ้องกลับมาที่ผม...ด้วยหน้ากากรอว่างเปล่า...อ่านไม่ออก...ไม่อาจเข้าใจได้ ผมมองไม่ออกทั้งความบริสุทธิ์และความผิดจากสีหน้าของเธอ

คนอื่น ๆ อ่านเธอออกง่ายกว่าผม

“เลาบริสุทธี” ผู้หญิงที่อยู่ข้างหลังผมกระซิบกระซาบ

“ใช่ไหมล่ะ” เพื่อนที่มาด้วยกันเห็นด้วย “นั่งสารเลวเลือดเย็น”

ไม่ค่อยยุติธรรมเลย ผมคิดอยู่ในใจ เมื่อคิดในแง่ที่ว่าความผิดของอลิเซียยังไม่ได้รับการพิสูจน์ แต่เรื่องจริงก็คือใคร ๆ ก็สรุปว่าอย่างนั้นไปแล้ว บรรดาหนังสือพิมพ์ซุบซิบคนดังตราหน้าเธอเป็นผู้ร้ายมาตั้งแต่ต้น เรียกเธอหญิงร้ายร้อยมารยาบ ผู้หญิงฆ่าตัวบ้าง ไม่ก็ฉกฉวย

ข้อเท็จจริงเท่าที่รู้เรียบง่ายไม่ซับซ้อน นั่นคืออลิเซียถูกพบอยู่กับศพของ
เกเบรียลตามลำพัง บนพื้นกระเบื้องนั้นมีลายนิ้วมือของเธอคนเดียว เธอเป็นคน
ฆ่าเกเบรียลอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ในทางกลับกัน ทำไมเธอถึงฆ่าเขายังคงเป็น
ปริศนา

คดีนี้เป็นที่ถกเถียงกันอย่างมากระหว่างสื่อ ทฤษฎีต่างๆ ถูกหยิบยกขึ้นมา
นำเสนอทั้งบนหน้าหนังสือพิมพ์ วิทยุและรายการคุยข่าวเช้า บรรดาผู้เชี่ยวชาญ
ได้รับเชิญมาทั้งอธิบาย ประเมิน และตัดสินการกระทำของอลิเซีย เธอต้องเป็น
เหยื่อความรุนแรงในครอบครัวแหงๆ แล้วถูกทำร้ายมากเกินไปก่อนระเบิดออก
มาในท้ายที่สุด? อีกทฤษฎีหนึ่งเกี่ยวกับการมีเช็ทซ์แบบวิตถารแล้วเกิดผิดพลาด
ก็สามี่เธอถูกพบในสภาพถูกมัดติดเก้าอี้ไม่ใช่หรือ? บางคนสงสัยว่าเป็นพิชรัก
แรงหึงสุดคร่ำครึที่ผลักดันอลิเซียให้ลงมือฆ่า อาจมีหญิงอื่นก็เป็นได้? แต่ใน
การพิจารณาคดีพิชชาของเกเบรียลบรรยายว่าเธอเป็นสามี่ที่ทุ่มเท รักภรรยา
อย่างลึกซึ้ง อืม นั่นถ้าเป็นเรื่องเงินล่ะ? อลิเซียไม่ได้อะไรสักเท่าไรจากการตาย
ของเธอ เธอต่างหากคือคนที่ไม่มีเงิน ได้รับมรดกจากพ่อของเธอ

แล้วมันก็วนแบบนั้นไปเรื่อย ๆ การคาดเดาที่ไม่จบสิ้น ไม่มีคำตอบ มี
แต่คำถามที่เพิ่มมากขึ้นเกี่ยวกับแรงจูงใจของอลิเซียและการนั่งเฝ้าที่ตามมา
ของเธอ ทำไมเธอถึงไม่ยอมพูด? มันหมายความว่ายังไง? เธอกำลังปิดบังอะไร
ใช่ไหม? ปกป้องใครบางคนอยู่หรือเปล่า? ถ้าใช่ นั่นใคร? และทำไมล่ะ?

ตอนนั้นผมจำได้ว่า ระหว่างที่ทุกคนกำลังพูด เขียน ได้เถียงกันอย่าง
เอาเป็นเอาตายเกี่ยวกับอลิเซีย ผมคิดว่าที่ใจกลางของความอะละอะบัลลังก์การ
ควบคุมนี้คือความว่างเปล่า ความเจ็บบั่นของผู้หญิงลึกลับ

ระหว่างการพิจารณาคดี ผู้พิพากษาจับข้อหาอลิเซียคือแพ่งไม่ยอม
ปริปากพูดไม่ได้ ผู้พิพากษาอัลเวอร์สโตนชี้ว่า คนที่บริสุทธิ์มีแนวโน้มที่จะปาว
ประกาศความบริสุทธิ์ของตัวเองออกมาดังๆ และบ่อยๆ ด้วย อลิเซียไม่เพียง
นิ่งเงียบ แต่ยังไม่แสดงท่าทีเศร้าโศกเสียใจออกมาแต่อย่างใด เธอไม่ร้องไห้

ลักและตลอดการไต่สวน ข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งที่ถูกลืมหายกันไปเล่นกันมากก็คือ ใบหน้าที่ยังคงเรียบเฉย เย็นชา ไร้ความรู้สึกของเธอ

ฝ่ายจำเลยแทบไม่มีทางเลือก นอกจากต่อสู้คดีด้วยข้อที่ว่าจำเลยมีเหตุลดหย่อนความรับผิดชอบ ยกข้ออ้างขึ้นมาว่า อลิเซียมีประวัติปัญหาสุขภาพจิตยาวเหยียด อ้างย้อนกลับไปได้ถึงสมัยเด็กเลยทีเดียว ผู้พิพากษาให้ตกไป ด้วยมองว่าเป็นแค่คำกล่าวอ้างลอยๆ แต่ท้ายที่สุดท่านผู้พิพากษาก็ถูกสั่นคลอนโดยศาสตราจารย์ลาซาร์ส ไดโอมีดิส ศาสตราจารย์ด้านนิติจิตเวชศาสตร์ประจำอิมพีเรียลคอลเลจ และผู้อำนวยการฝ่ายเวชปฏิบัติของไกรฟ ซึ่งเป็นหน่วยนิติเวชที่มีการเฝ้าระวังสูงตั้งอยู่ทางเหนือของลอนดอน ศาสตราจารย์ไดโอมีดิสโต้แย้งว่า การปฏิเสธไม่ยอมรับของอลิเซียคือหลักฐานในตัวเองที่แสดงถึงความเจ็บปวดทางจิตใจอย่างรุนแรง และเธอสมควรได้รับการตัดสินตามนั้น

นี่คือการพูดอ้อมๆ เวลาจิตแพทย์ไม่อยากจะพูดออกมาตรงๆ แบบชวานผ่าซาก

ไดโอมีดิสกำลังบอกว่าอลิเซียเป็นบ้า

นี่เป็นคำอธิบายเดียวที่ฟังขึ้น แล้วจะมีเหตุผลอะไรอีกล่ะ ถึงมัดผู้ชายที่ตัวเองรักไว้กับเก้าอี้ และยิงใส่หน้าในระยะเผาขน จากนั้นไม่แสดงความเศร้าโศก ไม่อธิบาย ไม่แม้แต่จะพูดสักคำ เธอต้องบ้าไปแล้ว

ต้องใช่แน่

ในที่สุด ผู้พิพากษาอัลเวอร์สโตนก็ยอมรับเหตุลดหย่อนความรับผิดชอบดังกล่าว และแนะนำให้คณะลูกขุนปฏิบัติตามข้อวินิจฉัยนี้ หลังจากนั้นอลิเซียก็ถูกส่งตัวไปที่ไกรฟภายใต้การควบคุมดูแลของศาสตราจารย์ไดโอมีดิสเจ้าเก่า เจ้าของคำให้การที่มีอิทธิพลต่อผู้พิพากษาเหลือเกิน

ความจริงคือ ถ้าหากอลิเซียไม่ได้บ้าจริง ถ้าการนิ่งเฉยของเธอเป็นแค่ละครฉากหนึ่ง การแสดงบังหน้าเพื่อให้คณะลูกขุนยกประโยชน์แก่จำเลยก็ได้ผล เธอได้รับการละเว้นโทษตัดสินจำคุกหัวโตมาได้แล้ว แคมถักเธอค่อยๆ ดีขึ้น

จนหายเป็นปกติ เธอก็อาจได้รับการปล่อยตัวในไม่กี่ปี แน่หนอนว่านี่ถึงเวลาที่ต้องสร้างว่าอาการดีขึ้นแล้วใช่ไหมล่ะ? เปล่งเสียงโน้มน้าวนี้หน่อย จากนั้นก็พูดเพิ่มขึ้นอีกสักเล็กน้อย แล้วค่อยๆ แสดงความเศร้าเสียใจออกมา? แต่เปล่าเลย จนสัปดาห์แล้วสัปดาห์เล่า เดือนแล้วเดือนเล่า และแล้วเวลาก็ผ่านไปหลายปี แต่อลิเซียก็ยังไม่พูด

มีเพียงความเงียบงัน

และด้วยเหตุนี้ เมื่อรู้เร็วแล้วว่าจะมีข่าวใหม่ๆ ให้เล่นในช่วงเวลาอันใกล้ เหล่าสื่อมวลชนที่แข็งจืดก็หมดความสนใจในตัวอลิเซีย เบเรนสันไปในที่สุด เธอกลายเป็นหนึ่งในสมาคมนักข่าวที่โด่งดังชั่วแวบเดียว พวกที่เราจำหน้าได้แต่จำชื่อไม่ได้

ไม่ใช่เราทั้งหมดหรอก ขอออกตัวไว้ก่อน มีบางคนรวมถึงตัวผมด้วยที่ยังคงหลงใหลเรื่องราวลึกลับของอลิเซีย เบเรนสันและความเจ็บป่วยที่ยืดเยื้อยาวนานของเธอ ในฐานะนักจิตบำบัดคนหนึ่ง ผมเห็นได้ชัดจนเหลือเกินว่าเธอบอบช้ำทางจิตใจอย่างรุนแรงกับการตายของเกเบรียล และการนิ่งเงียบนี้ก็คือการแสดงออกอย่างชัดเจนถึงบาดแผลทางใจนั้น เพราะทำใจกับสิ่งที่เธอทำลงไปไม่ได้ อลิเซียจึงสะดุดและหยุดนิ่งเหมือนรถยนต์จอดเสียคันหนึ่ง ผมอยากช่วยเธอติดเครื่องยนต์ขึ้นมาใหม่อีกครั้ง ช่วยอลิเซียเล่าเรื่องราวของเธอ สำนวนบาดแผลและหายเป็นปกติ ผมต้องการซ่อมแซมเธอ

ไม่ได้อยากให้ฟังดูเหมือนโอ้อวด แต่ผมรู้สึกว่าคุณเองมีคุณสมบัติพิเศษที่จะรักษาลิเซีย เบเรนสัน ผมเป็นนักจิตบำบัดด้านจิตเวชที่เคยดูแลสมาชิกที่เปราะบางและบอบช้ำที่สุดของสังคมมาแล้วหลายคน อีกทั้งอะไรบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องราวของอลิเซียก็กระทบใจผมอย่างจริงจังจนเป็นส่วนตัว ผมรู้สึกเห็นใจเธออย่างลึกซึ้งซึ่งมาตั้งแต่แรก

น่าเสียดายที่ตอนนั้นผมยังทำงานอยู่ที่บรอดมอร์ การรักษาอลิเซียจึงน่าจะเป็นฝันลมๆ แล้งๆ หากโชคชะตาไม่เข้ามาแทรกแซงโดยไม่คาดคิด

รวมหกปีหลังจากอลิเซียเข้ารับการรักษา ตำแหน่งนักจิตบำบัดด้าน
นิติเวชที่โกรฟก็ว่างลง ทันทีที่เห็นโฆษณาตำแหน่งงาน ผมก็รู้ว่าตัวเองไม่มี
ทางเลือกอื่น ผมทำตามสัญญาตัญญาณ...และยื่นใบสมัครงาน

SE-ED
inspiration starts here

ผมชื่อทีโอ เฟเบอร์ อายุสี่สิบสอง ผมมาเป็นนักจิตบำบัดเพราะสติแตก
นี่เป็นเรื่องจริง ถึงจะไม่ใช้สิ่งที่ผมพูดระหว่างสัมภาษณ์งานตอนที่ถูกยิงคำถาม
นี้ก็ตาม

“คุณคิดว่าอะไรทำให้คุณสนใจจิตบำบัด” อินทรา ชาร์มาถาม พลัง
เหลือบมองผมลอดแว่นด้วยท่าที่เคร่งขรึมเฉื่อยฉลาดเหมือนนกฮูก

อินทราเป็นนักจิตบำบัดที่ปรึกษาของโกรฟ อายุห้าสิบปลายๆ มีใบหน้า
กลมมนชวนมองกับเรือนผมยาวสีดำสนิทแซมปอยสีเทา เขื่อย്മนิดๆ ให้ผม
ราวกับจะปลอบว่า นี่เป็นคำถามง่ายๆ แค่อุ่นเครื่อง เป็นคำถามนำร่องก่อนเจอ
ของจริงที่กำลังจะตามมา

ผมลังเล รู้สึกได้ว่าคณะกรรมการสัมภาษณ์คนอื่นๆ กำลังจ้องมองอยู่
ผมตั้งสติประสานสายตาดูเหล่านั้่นพลางท่องคำตอบที่ซึกซ้อมไว้ออกไป เรื่องเล่า
น่าเห็นใจเกี่ยวกับการทำงานพิเศษสมัยวัยรุ่นในสถานดูแลผู้ป่วย และเรื่องนี้
กระตุ้นให้เกิดความสนใจด้านจิตวิทยา ซึ่งนำไปสู่การศึกษาต่อด้านจิตบำบัด
และอื่นๆ

“ผมว่าตัวเองอยากช่วยเหลือคนอื่น” ผมตอบพลางยกไหล่ “แต่นั้น
จริง ๆ ครับ”

ซึ่งโคตรจะไม่จริงเลย

inspiration starts here

ผมหมายความว่า แนะผมอยากช่วยเหลือผู้คน แต่นั่นเป็นเป้าหมาย
รองโดยเฉพาะตอนที่ผมเริ่มต้นการฝึกภาคปฏิบัติ แรงจูงใจที่แท้จริงของผมมา
จากความเห็นแก่ตัวล้วนๆ ผมกำลังแสวงหาการช่วยเหลือตัวเอง ผมเชื่อว่าคน

ส่วนใหญ่ที่เข้ามาอยู่ในสายงานสุขภาพจิตก็คงเหมือนกัน เราถูกดึงดูดเข้าหาอาชีพที่ไม่ธรรมดาเพราะสภาพจิตใจเราเสียหาย เราเรียนจิตวิทยาเพื่อบำบัดตัวเอง แต่เราพร้อมจะยอมรับเรื่องนี้หรือไม่ก็เป็นอีกคำถามหนึ่ง

ในฐานะมนุษย์ ช่วงขวบปีแรกๆ ของชีวิตจะเป็นช่วงก่อนการจำได้ เราชอบคิดว่าตัวเองไพล่ออกมาจากสายหมอกตั้งแต่กำเนิดโลกพร้อมอุปนิสัยที่ได้รับ การพัฒนาอย่างเต็มที่แล้ว เหมือนเทพีอะโพรไดตีที่ไพล่พ้นฟองคลื่นในสภาพ งามเลิศทุกอย่าง แต่จากการค้นคว้าเกี่ยวกับพัฒนาการของสมองที่เพิ่มมากขึ้น เราจึงรู้ว่า แท้จริงแล้วไม่ใช่อย่างนั้น เราเกิดมาพร้อมสมองที่พัฒนาเพียงครึ่งเดียว เหมือนก้อนดินเหนียวอ่อนปวกเปียกมากกว่าจะเป็นเทพเจ้ากรีก ดังที่นักจิตวิเคราะห์ โด널ด์ วินนิคอตต์กล่าวไว้ “ทารกมีแต่ความว่างเปล่า” พัฒนาการของบุคลิกภาพ เราไม่ได้เกิดขึ้นได้เอง แต่ด้วยความสัมพันธ์กับคนอื่น เราถูกปั้นและขัดเกลา จนสมบูรณ์โดยพลังที่มองไม่เห็นและจดจำไม่ได้ที่ชื่อว่าพ่อแม่

สิ่งนี้น่ากลัวด้วยเหตุผลชัดเจนหลายข้อ ใครจะไปรู้ว่าเราต้องพบเจอ ความอับยศ ความทรمان และการทำร้ายแบบไหนบ้างในช่วงก่อนการจำได้ อุปนิสัยต่าง ๆ ของเราก่อตัวขึ้นมาโดยที่เราไม่รู้ตัวซ้ำ ในกรณีของผม ผมโตมา พร้อมความรู้สึกกังวล กลัว กระวนกระวาย ดูเหมือนความกังวลนี้จะอยู่มา ก่อน ตัวตนของผมเสียอีก แถมอยู่อย่างอิสระโดยที่ผมควบคุมไม่ได้เลย แต่ผมสงสัยว่า เจ้าความรู้สึกนี้จะกำเนิดขึ้นจากความสัมพันธ์ระหว่างผมกับพ่อ คนที่ผมไม่เคย รู้สึกปลอดภัยเลยสักที

โทสะของพ่อที่เกิดขึ้นอย่างไรเหตุผลและคาดเดาไม่ได้ ทำให้สถานการณ์ ใดๆ ไม่ว่าจะสุขสงบแค่ไหนกลายเป็นเขตทุ่นระเบิดพร้อมทำลายล้าง ข้อคิดเห็น ไม่มีพิษภัยหรือความเห็นต่างจะจุดชนวนความเดือดดาลของเขา และทำให้เกิดการระเบิดอารมณ์เป็นชุดจนหนีไปไหนก็หนีไม่พ้น บ้านสะท้อนไปทั้งหลัง ขณะที่เขาตะโกนแล้ววิ่งไล่ตามผมขึ้นไปในห้องนอน ผมพุ่งตัวเข้าไปใต้เตียง ทำตัวสับติดผนัง หายใจเบาๆ ภาวนาสุดชีวิตให้ผนังกลืนผมเพื่อจะได้หายตัวไป

แต่เขาจะคว้าตัวผมลากออกมาเผชิญกับชะตากรรม เข็มขัดถูกดึงออกมา ส่งเสียงควับสะบัดผ่านอากาศก่อนปะทะเนื้อตัว กระหน่ำไม่ยั้งติดต่อกันจนผมโซเซตามแรงฟาด เจ็บแสบเหมือนโดนไฟเผา แล้วการเขียนตึ้นนั้นก็ยุติลงอย่างปุบปับเหมือนตอนที่เริ่มขึ้น ผมจะถูกโยนลงไปในกองตัวงออยู่บนพื้น เหมือนตุ๊กตาผ้าที่ถูกเด็กวัยเตาะแตะขว้างทิ้ง

ผมไม่เคยแน่ใจสักทีว่า ผมทำอะไรผิดถึงได้กระตุ้นโทสะของเขา หรือว่าผมสมควรถูกตีหรือไม่ พ่อผมถามแม่ว่า ทำไมพ่อถึงโมโหผมอยู่ตลอดเวลา แม่ก็จะยกไหล่อย่างหมดอาลัยตายอยาก และพูดว่า “จะไปรู้อะไร พ่อแกมันบ้าเต็มขั้น”

ตอนที่บอกว่าพ่อบ้าแม่ไม่ได้พูดเล่น ถ้าพ่อได้รับการประเมินโดยจิตแพทย์ในปัจจุบัน ผมว่าพ่อคงได้รับการวินิจฉัยว่ามีภาวะบุคลิกภาพผิดปกติ ซึ่งเป็นอาการป่วยที่ไม่ได้รับการรักษาตลอดช่วงชีวิตของเขา ผลที่ตามมาคือ ช่วงวัยเด็กและวัยรุ่นที่ถูกครอบงำโดยความรุนแรงทางกายภาพ และอารมณ์ขื่นขมที่รุนแรงทั้งการขู่เข็ญ น้ำตาและการทำลายข้าวของ

แน่นอนว่าช่วงเวลาที่มีความสุขก็มี มักเป็นตอนที่พ่อไม่อยู่บ้าน ผมจำฤดูหนาวตอนที่เขาไปธุระเรื่องงานที่อเมริกาหนึ่งเดือนได้ เป็นเวลาสามสัปดาห์ที่ผมกับแม่ได้ใช้ชีวิตในบ้านและสวนอย่างอิสระปราศจากสายตาดจับจ้องของพ่อ เดือนธันวาคมปีนั้นหิมะตกหนักมากในลอนดอน และทั้งสวนของเราก็ถูกฝังอยู่ใต้ผืนพรมหนาสีขาวหนาวเย็น ผมกับแม่ปั้นตุ๊กตาหิมะ โดยที่รู้ตัวหรือเปล่านั้นไม่รู้ แต่เราปั้นให้ตุ๊กตาเป็นตัวแทนของเจ้านายที่ไม่อยู่ของเรา ผมถึงขนาดทำพิธีตั้งชื่อมันว่า “พ่อ” แกมมันก็คล้ายพ่ออย่างประหลาด เมื่อมีพุงโตๆ หินสีดำสองก้อนแทนลูกตา กิ่งไม้เขียวๆ แทนควงผมดมุน เราทำให้ภาพลวงนั้นครบถ้วนสมบูรณ์โดยใส่ถุงมือ หมวกและร่มของพ่อให้มัน จากนั้นเราก็ปาก้อนหิมะใส่มันอย่างเอาจริง ชณะหัวเราะเฮฮาเหมือนเด็กเสแสร้งคึกคัก

คืนนั้นมีพายุหิมะตกหนัก แม่เข้านอนและผมแก้มึงทำเป็นหลับก่อนแอบ

ออกไปยืนอยู่ในสวนใต้หิมะโปรยปราย ผมยื่นมือออกไปคว้าจับเกล็ดหิมะแล้ว
ดูมันหายไปบนปลายนิ้ว ความรู้สึกตอนนั้นทั้งเบิกบานทั้งหงุดหงิดคับข้องใจใน
เวลาเดียวกัน และบ่งบอกความจริงบางอย่างที่ผมสื่อออกมาไม่ได้ วงคำศัพท์
ของผมจำกัดเกินไป คำพูดของผมน้อยเกินกว่าจะสื่อได้ อย่างไรก็ตาม การคว้า
จับหิมะที่ละลายหายไปก็เหมือนการไล่จับความสุข คือการแสดงความเป็นเจ้าของ
ที่ถูกแทนที่ด้วยความว่างเปล่าในทันที มันเตือนใจผมว่า มีโลกอยู่ข้างนอก
บ้านหลังนี้ โลกที่กว้างใหญ่และสวยงามเกินจินตนาการ โลกที่ถึงตอนนี้นี้ก็ยัง
อยู่ไกลเกินเอื้อมสำหรับผม ความทรงจำนั้นหวนกลับมาหาผมซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ตลอดหลายปีต่อมา รวากับว่าความทุกข์ทรมานที่ห้อมล้อมอยู่ทำให้ช่วงเวลา
แห่งอิสระชั่วครู่ที่นั้นลึกลับยิ่งขึ้น เป็นดวงไฟเล็กๆ กลางความมืดมิด

ผมตระหนักว่า ความหวังเดียวที่จะอยู่รอดของผมคือต้องหนีทั้งทางกาย
และใจ ผมต้องไปให้พ้นและไปให้ไกลจึงจะปลอดภัย และในที่สุดตอนอายุ
สิบแปด ผมก็ได้ผลการเรียนดีพอที่จะเข้ามหาวิทยาลัยได้แน่นอน ผมออกจาก
คุกบ้านแฝดหลังนั้นในเซอร์รีย์ และคิดว่าเป็นอิสระแล้ว

ผมคิดผิด

ผมไม่รู้ตัว แต่มันก็สายเกินไปแล้ว ผมรับมาจากพ่อจากสิ่งที่เขาทำ
ฝังพอไว้ในส่วนลึกของจิตใต้สำนึก ไม่ว่าจะหนีไปไกลแค่ไหนผมก็พาเขาไปด้วย
ทุกที่ ผมถูกความโกรธเกรี้ยวนำราคาญประสานเสียงกันไล่ตามไม่หยุดหย่อน
ล้วนเป็นเสียงของพ่อที่แผดใส่ว่า ผมมันไร้ค่า น่าละอาย เป็นคนล้มเหลว

ระหว่างการเรียนเทอมแรกที่มหาวิทยาลัย ในฤดูหนาวแรกที่หนาวเย็น
เสียงต่างๆ เลวร้ายยิ่งขึ้น และควบคุมผมจนตัวแข็งเป็นอัมพาต ด้วยความกลัว
จนขยับไม่ได้ ผมจึงไม่สามารถออกไปข้างนอก พูดคุย เข้าสังคมหรือมีเพื่อน
ไม่ต่างอะไรกับการที่ผมไม่ได้ออกจากบ้านนั้นมาอยู่ดี สภาพตอนนั้นช่างสิ้นหวัง
ผมพ่ายแพ้ ติดกับ ถูกต้อนจนมุม ไม่มีทางหนีรอด

มีเพียงทางออกเดียวที่เผยให้เห็น

ผมเข้าร้านขายยาร้านนี้ที่ร้านโน้นที่เพื่อซื้อยาพาราเซตามอลทีละไม่กี่แผง เพื่อไม่ให้หน้าสงสัย ที่จริงไม่จำเป็นต้องกังวลเลย ไม่มีใครสนใจผมแม้แต่หน่อย ผมมันรู้ตัวตนอย่างชัดเจนเหมือนที่ตัวเองรู้สึก

ในห้องผมหนาว นิ้วผมแข็งและงุ่มง่ามขณะที่ผมแกะยาจากแผง ต้องใช้ความพยายามมหาศาลในการกลืนเม็ดยาทั้งหมดลงไป แต่ผมก็ฝืนกลืนยา ขมๆ เม็ดแล้วเม็ดเล่าหมดจนได้ จากนั้นคลื่นคลื่นขึ้นไปนอนบนเตียงแคบๆ นอนไม่สบาย หลับตาลง และรอคอยความตาย

ทว่าความตายไม่ยอมมา

แต่ความเจ็บปวดแสนสาหัสเหมือนถูกบิดไปกลับฉีกทิ้งไปทั่วภายใน ผมโก่งคออาเจียนน้ำดีกับยาที่ย่อยไปครึ่งหนึ่งออกมารดตัวเอง ผมนอนอยู่ในความมืด ท้องไส้แสบร้อนเหมือนมีไฟเผาเผาอยู่จนราวหัววันจันทร์ ครั้นแล้วในความมืดนั้นผมก็ค่อยๆ ตระหนักได้อย่างหนึ่ง

ผมไม่อยากตาย ยังไม่ใช่ตอนนี้ ตอนที่ผมยังไม่ได้ใช้ชีวิตเลย

และนี่ทำให้ผมค่อนข้างมีความหวัง ถึงแม้ยังมีตมและไม่เป็นรูปเป็นร่างตึ๊ง อย่งไรเสียมันก็บิบให้ผมรับรู้ว่าจะเผชิญหน้าเพียงลำพังไม่ได้ ผมต้องการความช่วยเหลือ

ผมพบความช่วยเหลือที่ว่า...ก็คือรุท นักจิตบำบัดที่ศูนย์ให้คำปรึกษาของมหาวิทยาลัยแนะนำมา รุทเป็นผู้หญิงผมขาวร่างท้วม มีกลิ่นอายเหมือนคุณย่าคุณยาย เธอมีรอยยิ้มเห็นอกเห็นใจ...รอยยิ้มที่ผมอยากเชื่อมั่น เธอไม่ได้พูดอะไรมากนักในตอนแรก เธอแค่ฟังผมพูด ผมเล่าเรื่องวัยเด็ก เรื่องทางบ้าน เรื่องพ่อแม่ ระหว่างที่พูดไปเรื่อยๆ ผมพบว่า ไม่ว่ารายละเอียดที่ผมถ่ายทอดออกมา นั้นจะน่าคับแค้นใจสักแค่ไหนผมก็ไม่รู้สึกอะไรเลย ผมถูกตัดขาดจากอารมณ์ต่างๆ ของตัวเอง เหมือนมือที่ถูกตัดขาดจากข้อมือ ผมพูดถึงความทรงจำที่เจ็บปวดและความคิดชั่วแค้นที่จะฆ่าตัวตายแต่ไม่รู้สึกอะไรเลย

อย่างไรก็ตาม ผมจะเฝยหน้ามองรุทเป็นระยะ แล้วผมก็ต้องแปลกใจ

ที่ดวงตาของเธอเอ่อคลอด้วยน้ำตาขณะนั่งฟัง นี้อาจฟังดูเข้าใจยากสักหน่อย แต่นั่นไม่ใช่หน้าที่ตาของเธอ

มันเป็นของผม

ตอนนั้นผมไม่เข้าใจ แต่นั่นคือวิธีการทำงานของการบำบัด คนไข้จะส่งต่อความรู้สึกที่ยอมรับไม่ได้ไปให้นักบำบัด และนักบำบัดจะรับทุกอย่างที่คนไข้กลัวที่จะรู้สึกเอาไว้และรู้สึกแทนเขา จากนั้นนักบำบัดจะป้อนความรู้สึกต่างๆ กลับมาให้คนไข้อย่างเชื่องช้า เหมือนที่รู้ทึบความรู้สึกของผมกลับมา

ผมกับรูทพบปะพูดคุยกันมาเรื่อยๆ เป็นเวลาหลายปี เธอกลายเป็นความมั่นคงหนึ่งเดียวในชีวิตของผม เพราะมีรูท ผมจึงได้ซึมซับความสัมพันธ์แบบใหม่กับมนุษย์คนอื่น เป็นความสัมพันธ์ที่มีพื้นฐานมาจากการเคารพซึ่งกันและกัน ความซื่อสัตย์และความโอบอ้อมอารี ไม่ใช่การตำหนิ ความโกรธเกรี้ยวและความรุนแรง ผมค่อยๆ รู้สึกกับตัวเองข้างในต่างไปจากเดิม รู้สึกว่างเปล่า น้อยลง มีความสามารถที่จะรู้สึกมากขึ้น กลัวน้อยลง เจ้าเสียงประสาน โกรธเกรี้ยวน่ารังเกียจในหัวผมไม่ได้เสียบลงโดยสิ้นเชิงก็จริง แต่ตอนนี้ เมื่อมีเสียงของรูทมากลบ ผมก็สนใจมันน้อยลง ผลที่ตามมาคือ สารพัดเสียงในหัวผมเริ่มเบาลง และจะเลือนหายไปเป็นการชั่วคราว ผมรู้สึกสงบ ถึงขั้นมีความสุขด้วยซ้ำในบางครั้ง

เห็นได้ชัดว่า จิตบำบัดช่วยชีวิตผมไว้ได้จริงๆ และที่สำคัญกว่านั้น มันได้เปลี่ยนคุณภาพชีวิตผมไปโดยสิ้นเชิง การรักษาด้วยการพูดคุยคือศูนย์กลางของตัวตอนที่ผมเป็นอยู่ตอนนี้ พูดในแง่ที่จริงจังหน่อยก็คือมันกล่อมเกลาร่าง

นี้แหละ วิชาชีพที่ผมเลือก

หลังเรียนจบจากมหาวิทยาลัย ผมเข้ารับการฝึกอบรมในฐานะนักจิตบำบัดในลอนดอน ตลอดช่วงเวลาที่ฝึกอบรมนั้นผมพูดคุยกับรูทเหมือนเดิม เธอยังคงสนับสนุนและให้กำลังใจ ถึงแม้จะเอ่ยปากเตือนถึงความจริงของเส้นทางที่ผมกำลังเลือกเดิน “มันไม่ได้สบายอกสบายใจเหมือนเดินเล่นในสวน” นั่นคือ

คำพูดที่เธอเลือกใช้ เธอพูดถูก ทำงานกับคนไข้ทำให้มือของผมเประอะเปื้อน
เอ่อ...พิสูจน์แล้วว่ามันไม่สบายสักนิด

ผมจำครั้งแรกที่ไปเยือนหน่วยจิตเวชที่มีการรักษาความปลอดภัยสูงได้
ภายในเวลาไม่กี่นาทีที่ผมไปถึง คนไข้ก็ลุกขึ้นมาถลกกางเกงลงนั่งยองแล้ว
ถ่ายหนักต่อหน้าผม อูจจะกระก้องโตเหม็นทั้ง และยังมีเหตุการณ์อื่นๆ หลังจาก
นั้นอีก พะอืดพะอมน้อยกว่า แต่ก็ตื่นเต้นไม่น้อยหน้าไปกว่ากัน ทั้งการฆ่าตัวตาย
ที่ล้มเหลวจนวายไปหมด การพยายามทำร้ายตัวเอง ความเศร้าเสียใจและ
อารมณ์พลุ่งพล่านที่ควบคุมไม่ได้ ทั้งหมดให้ความรู้สึกหนักหนาเกินกว่าที่ผม
จะทนไหว ทว่า แต่ละครั้งที่เกิดเรื่อง ผมจะดึงเอาความสามารถในการฟื้นตัว
ที่มีสำรองอยู่ออกมา มันก็ง่ายขึ้น

แปลกดี ที่คนเราปรับตัวเข้ากับโลกใหม่แสนประหลาดของแผนกจิตเวช
ได้อย่างรวดเร็ว รู้สึกสบายใจกับความบ้าบอมากขึ้นเรื่อยๆ และไม่ใช่แค่
ความบ้าของคนอื่น แต่รวมถึงความบ้าของตัวเองด้วย ผมเชื่อว่า เราบ้ากันทุกคน
เพียงแค่บ้ากันคนละแบบ

ซึ่งเป็นเหตุผลที่ผมเชื่อมโยงกับอลิเซีย เบเรนสันได้ยังไงและทำไม ผม
คือหนึ่งในคนที่โชคดี เพราะการแทรกแซงด้วยการบำบัดตั้งแต่อายุยังน้อย ผม
จึงสามารถดึงตัวเองกลับมาจากริมขอบความมืดมิดของจิตใจได้ ทว่าในใจผม
โอกาสที่เรื่องของผมจะเป็นอีกแบบยังคงเป็นไปได้ตลอดเวลา ผมอาจกลายเป็น
คนบ้า และลงเอยด้วยการถูกขังอยู่ในโรงพยาบาลบ้าเหมือนอลิเซีย โชคดีจริงๆ
ที่รอดมาได้

แน่นอนว่า ผมบอกเรื่องนี้กับอินทิดา ชาร์มาไม่ได้เด็ดขาด เมื่อเธอ
ถามว่าทำไมถึงมาเป็นนักจิตบำบัด ยิ่งไม่นึกเป็นการสัมภาษณ์งาน จะบ้าบอ
ยังไงผมก็รู้วิธีเล่นเกม

“ในที่สุดแล้ว” ผมตอบท้าย “ผมเชื่อว่า การฝึกฝนทำให้เรากลายเป็น
นักจิตบำบัด ไม่ว่าความตั้งใจแรกเริ่มของเราคืออะไรครับ”

อินทราพยักหน้าอย่างชาญฉลาด “ใช่ ถูกต้องเลย จริงที่สุด”

การสัมภาษณ์ไปได้สวย ประสบการณ์ในการทำงานที่บรอดมอร์ทำให้
ผมมีภาษี อินทราว่าอย่างนั้น...แสดงให้เห็นว่าผมสามารถรับมือกับปัญหาทาง
จิตที่รุนแรงมากได้ ผมได้งานทันทีที่จบการสัมภาษณ์และผมตอบรับ
หนึ่งเดือนต่อมา ผมก็อยู่ระหว่างเดินทางไปยุโรป

SE-ED
inspiration starts here

ผมเดินทางถึงโกรฟโดยมีสายลมเย็นเยือกของเดือนมกราคมไล่หลัง
ต้นไม้แห่งโกรันเหมือนโคจรกระดุกย่นต้นเรียงรายไปตามถนน ท้องฟ้าเป็นสี
ขาวหนักอึ้งด้วยหิมะที่ยังไม่โปรยปรายลงมา

ผมยืนอยู่ด้านนอกประตูทางเข้า มือล้วงหยิบบุหรี่ยุคในกระเป๋ ผมไม่ได้
สูบมากกว่าหนึ่งสัปดาห์แล้ว...ผมสัญญากับตัวเองว่าครั้งนี้จะเอาจริงจะเลิกบุหรี่ยุค
ให้ได้ถาวร แต่ในใจล่ะ ผมเอาอีกแล้ว ยอมแพ้ไปเรียบร้อยแล้ว ผมจุดบุหรี่ยุคหนึ่ง
รู้สึกรำคาญตัวเอง นักจิตบำบัดมักมองการสูบบุหรี่ว่าเป็นภาวะเสพติดที่ไม่ได้
รับการแก้ไข ปัญหาที่นักบำบัดดี ๆ คนไหนก็ควรสะสมและเอาชนะให้ได้ ผม
ไม่อยากเข้าไปด้านในโดยมีกลิ่นบุหรี่ยึดติดตัว จึงโยนลูกอมดับกลิ่นรสมินต์สอง
เม็ดเข้าปากแล้วเคี้ยวกรั้ว ๆ ไปพลางระหว่างที่สูบบุหรี่และย่ำเท้ากลับออกมา

ผมกำลังตัวลั่น แต่ถ้าพูดตามตรงแล้วผมลั่นเพราะความเครียดมากกว่า
ความหนาวเย็น ผมชักไม่แน่ใจ ที่ปรึกษาของผมที่บรอดมอร์พูดอย่างไม่ไว้หน้า
ว่าผมกำลังทำพลาด เขาแถมเป็นนัยว่าอาชีพที่ทำทำจะรุ่งกำลังจะร่วงเพราะการ
จากมาของผม และเขาไปสวดสวดสืบทอดเกี่ยวกับโกรฟและศาสตราจารย์
ไดโอมิตีสมาโดยเฉพาะ

“คนประหลาดแหวกแนว ทำงานด้านสัมพันธภาพกลุ่มเยอะเยะไปหมด
ร่วมงานกับฟูลส์ ระยะหนึ่งด้วย ทำชุมชนบำบัดทางเลือกในคนวัยแปดสิบที่
เฮิร์ตฟอร์ดเชียร์ โครงการต้นแบบการบำบัดพวกนี้ได้เงินไม่ค่อยคุ้มหรอก ยิ่ง

* S.H. Foulkes จิตแพทย์และนักจิตวิเคราะห์ผู้บุกเบิกการบำบัดจิตแบบกลุ่ม

เดี๋ยวนี้ด้วยแล้ว” เขาลังเลแวบหนึ่งก่อนพูดด้วยเสียงที่เบาลง “ผมไม่ได้จะชู้ชนะ
ทีโอ แต่ผมได้ยินคนปนกันหนาหูว่าที่นั่นกำลังโดนดัดงับ ดีไม่ดีคุณอาจตกงาน
ภายในหกเดือนก็ได้...แน่ใจหรือว่าจะไม่ลองคิดใหม่อีกรอบ”

ผมอึกอัก แต่ก็ทำไปตามมารยาทเท่านั้น

“แน่ใจครับ” ผมตอบ

เขาส่ายหน้า “ผมว่าดูเหมือนการทำลายอาชีพตัวเองชัดๆ แต่ถ้าคุณ
ตัดสินใจแล้ว...”

ผมไม่ได้บอกเขาเรื่องอิลิเซีย เบเรนสันกับความปรารถนาที่จะรักษาเธอ
ให้หายของผม ผมจะบอกก็ได้เพื่อว่าเขาอาจเข้าใจว่า การรักษาเธออาจนำไปสู่
หนังสือสัปดาห์หรือการตีพิมพ์งานเขียนอะไรสักอย่าง แต่ผมรู้ว่าพูดไปก็เท่านั้น
เขาก็คงบอกว่าผมกำลังทำลาตอยู่ดี บางที่เขาอาจพูดถูกก็ได้ ผมกำลังจะได้รู้
อยู่เดี๋ยวนี้แล้ว

ผมขยี้ตับบุนหรี พยายามเลิกกังวลและเดินเข้าไปด้านใน

โอฟตั้งอยู่ในส่วนที่เก่าแก่ที่สุดของโรงพยาบาลเอตจ์แวร์ อาคารก่ออิฐ
สีแดงแบบดั้งเดิมสมัยวิกตอเรียถูกรายล้อมและข่มให้เล็กลงมานานแล้วด้วย
หมู่ตึกที่ต่อเติมใหม่และขยายออกไปซึ่งใหญ่โตกว่า และโดยรวมแล้วอัปลักษณ์
กว่า โอฟตั้งอยู่ใจกลางหมู่อาคารเหล่านี้ สัญญาณอย่างเดียวที่บอกถึงผู้พัก
อาศัยที่อันตรายในอาคารคือแนวกล้องรักษาความปลอดภัยที่ชะโงกเงื้อมเหนือ
แนวรั้วราวกับเฝ้าระวังงูกล้าเหยื่อ ตรงบริเวณต้อนรับใช้ความพยายามทุกอย่าง
ที่จะทำให้ดูเป็นมิตร ทั้งบรรดาเก้าอี้นุ่มสีฟ้าตัวใหญ่ งานศิลปะฝีมือหยาบ
แบบเด็กๆ ของผู้ป่วยที่เปะปุยบนผนัง สำหรับผมดูเหมือนโรงเรียนอนุบาล
มากกว่าแผนกจิตเวชที่มีการรักษาความปลอดภัยสูง

ชายหนุ่มร่างสูงคนหนึ่งที่ปรากฏตัวขึ้นข้างๆ ผม ส่งยิ้มกว้างให้พร้อมกับ
ยื่นมือมาขำหน้า เขาแนะนำตัวว่าชื่อยูลี เป็นหัวหน้าพยาบาลจิตเวช

“ยินดีต้อนรับสู่โอฟครับ” ยูลีเอ่ย “เกรงว่าจะไม่มีคณะต้อนรับมากนัก

แค่ผมคนเดียวนี้แหละ”

ยูริเป็นหนุ่มหน้าตาดี รูปร่างบึกบึนในวัยสามสิบปลายๆ เขามีเรือนผมสีดำ กับรอยสักลายเกี่ยวกับชนเผ่าที่เลื้อยขึ้นมาตามลำคอจนเหนือปกเสื้อ ตัวเขามีกลิ้นยาสูบ กับอาฟเตอร์เชฟหลังโกนหนวดหอมฟุ้งเกินเหตุ ถึงแม้จะติดสำเนียงเล็กน้อย ภาษาอังกฤษของเขาก็เพราะพริ้งไร้ที่ติ

“ผมย้ายจากลัตเวียมาที่นี่เมื่อเจ็ดปีที่แล้ว” เขาบอก “ตอนมาถึงผมพูดอังกฤษไม่ได้สักคำ แต่ภายในปีเดียวผมก็พูดคล่อง”

“น่าประทับใจมากครับ”

“ไม่หรอก ภาษาอังกฤษถือว่าง่ายนะครับ คุณน่าจะลองหัดพูดภาษาลัตเวียดู”

เขาหัวเราะ พลางเอื้อมหยิบพวงกุญแจที่ห้อยรูปร่างเหมือนรูปสลักชุดหนึ่งออกมาส่งให้ผม

“คุณต้องใช้กุญแจพวกนี้สำหรับห้องเดี่ยว มีรหัสที่คุณต้องรู้สำหรับหอผู้ป่วยต่างๆ ด้วย”

“เยอะจริง ๆ ตอนอยู่บรอดมอร์ผมมีกุญแจน้อยกว่านี้”

“ครับ คือว่า เราเพิ่งยกระดับความปลอดภัยเมื่อไม่นานมานี้...ตั้งแต่สเตฟานีเข้ามา”

“สเตฟานีคือใครครับ”

ยูริไม่ตอบ แต่พยักหน้าเปิดไปทางผู้หญิงคนหนึ่งที่เดินออกมาจากห้องทำงานด้านหลังโต๊ะต้อนรับ เธอเป็นชาวแคริบเบียน อายุราวสี่สิบกลางๆ ตัดผมทรงบ๊อบเท “ฉันคือสเตฟานี คลาร์ก” เธอว่า “ผู้จัดการของโทรศัพท์”

สเตฟานีส่งยิ้มไม่น่าไว้วางใจมาให้ ระหว่างที่จับมือทักทายกัน มือเธอจับกระชับและบีบแน่นกว่ายูริ และท่าทางไม่ค่อยยินดีต้อนรับสักเท่าไร

“ในฐานะผู้จัดการแผนกนี้” เธอออกตัว “ความปลอดภัยคือสิ่งที่ฉันให้ความสำคัญอันดับหนึ่ง ทั้งความปลอดภัยของคนไข้และเจ้าหน้าที่ ถ้าคุณไม่

ปลอดภัยคนไข้ของคุณก็เหมือนกัน” ว่าแล้วเธอก็ส่งอุปกรณ์เล็กๆ ให้ผมขึ้น
หนึ่ง มันคือเครื่องส่งสัญญาณขณะฉุกเฉิน “พกเจ้าเครื่องนี้ติดตัวตลอดเวลา
นะคะ อย่าเผลอทิ้งไว้ในห้องทำงานเด็ดขาด”

ผมข่มความรู้สึกที่อยากจะพูดออกไปว่า “ขอรับ ท่าน” เอาไว้ อย่ากว่น
ประสาทเธอดีกว่าถ้าผมอยากอยู่ที่นี้อย่างสุขกายสบายใจ นั่นคือกลิ่นเหม็นของผม
ในการรับมือกับผู้จัดการแผนกจอมจู้จี้คนก่อนๆ หลีกเสี่ยงการปะทะและทำตัว
ดี ๆ อยู่ในสายตาของพวกเขา

“ยินดีที่ได้พบคุณครับ สเตฟานี” ผมพูดพลางยิ้มให้

สเตฟานีพยักหน้าแต่ไม่ยิ้มตอบ “ยูริจะพาไปดูห้องทำงานของคุณ” เธอ
หมุนตัวเดินจากไปโดยไม่หันมามองเป็นครั้งที่สอง

“ตามมาเลยครับ” ยูริบอก

ผมเดินพร้อมเขาไปยังทางเข้าหอผู้ป่วยซึ่งเป็นประตูเหล็กเสริมแรงบาน
ใหญ่ ใกล้กันคือเครื่องตรวจจับโลหะที่ควบคุมการทำงานโดยเจ้าหน้าที่รักษา
ความปลอดภัยนายหนึ่ง

“ผมแน่ใจว่าคุณรู้ระเบียบดี” ยูริพูด “ห้ามของมีคมทุกอย่าง อะไรก็ตาม
ที่ใช้เป็นอาวุธได้ห้ามนำเข้าไปเด็ดขาด”

“ไฟแช็กด้วยครับ” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเสริมระหว่างตรวจค้น
ตัวผมเร็ว ๆ ก่อนล้วงไฟแช็กออกจากกระเป๋าเสื้อพร้อมสายตากล่าวหา

“ขอโทษ” ผมพูด “ผมลืมไปว่าเอามาด้วย”

ยูริส่งสัญญาณให้ผมตามไป “ผมจะพาไปดูห้องทำงานของคุณ” เขาบอก
“ทุกคนกำลังประชุมคอมมูนิตีก็เลยจะเงียบ ๆ หน่อย”

“ผมเข้าไปร่วมด้วยได้ไหมครับ”

“ประชุมคอมมูนิตีนะเหรอครับ” ท่าทางยูริประหลาดใจ “คุณไม่อยาก
เข้าห้องทำงานก่อนเหรอ”

“ผมเข้าห้องทำงานที่หลังก็ได้ ถ้าคุณไม่ว่าอะไรนะ”

เขายกไหล่ “อย่างนั้นก็ได้ ทางนี้ครับ”

เขาเดินนำผมไปตามทางเดินเชื่อมต่อถึงกัน ที่กันเป็นระยะด้วยประตู
ที่ล็อกเอาไว้ เสียงประตูกระแทกปิด ลั่นกุกญแจและปลดล็อกเป็นจังหวะซ้ำๆ
เราเดินไปข้างหน้าได้อย่างเชื่องช้า

เห็นชัดเจนว่า หลายปีมานี้งบประมาณซ่อมบำรุงอาคารมีไม่มากนัก
สีลอกหลุดจากผนัง ตามทางเดินมีกลิ่นอับจางๆ ของเชื้อรา และความเก่าแก่
ทรุดโทรมลอยอวล

ยูริหยุดลงที่หน้าประตูปิดสนิทบานหนึ่งแล้วผงกศีรษะ “พวกเขาอยู่ใน
นั้นแหละ” เขาบอก “เชิญครับ”

“โอเค ขอบคุณ”

ผมหยุดนิดหนึ่งเพื่อเตรียมใจ จากนั้นเปิดประตูและก้าวเข้าไป

SE-ED
inspiration starts here